

ČREPY Z NÁS

Priemyselná štvrť bolo strašné miesto. Plné pachu hniloby a špiny. Chatrne budy zbúchané z plechových plátov zatesnené kúskami nenositelného šatstva. Blisté chodníky boli nerovné a plné výmoľov. A z tvári ľudí sa dávno vytratila vidina nádeje či šťastie. Špina, únava a trpkosť im zjazvili tvár. Štvrť sa vytrácala v prudkom kopci, ktorým začínali temné, opustené hory. Na ich končiaroch sa večne beľal sneh a lemované boli neprechodnými lesmi. Z druhej strany ju lemoval plot s ostnatým drôtom. Za ním bol iný svet. Svet bohatých. Svet blahobytu, nadbytku a pôžitku. Svet tak odlišný od chatrčí a blata. Oddelený len akýmsi kusom železa. A predsa tak vzdialený a nedosiahnuteľný. Ľudia už stratili nádej, že sa doň raz vrátia. Do priemyselnej štvrte hádzali všetkých dlžníkov, ktorý si nevedeli zarobiť na živobytie v predraženom svete. A tak sa kedysi pustá štvrť zaplňala každým dňom. Ľudí pribúdalo a miesta už nebolo dost.

V štvrti sa šírili choroby priam alarmujúcim tempom. V priemere tu prepukla jedna epidémia za pól roka. Snáď k tomu prispieval i večne sa valiaci čierny dusivý dym z výparov z továrne kam každé ráno kráčalo množstvo životov. Jej tieň dopadal na celú priemyselnú štvrť a zasypával ju popolom a prachom. Beznádej sa tu dala kráčať.

Kráčal uličkou popri dome. Sedemnásťročný urastený muž sa predieral cez blato a mieril na južný okraj štvrte. Ak by ste sa naňho pozreli videli by ste podrastené vlasy zviazané do krátkeho copíka a bystré zelené oči. Ale ak by ste sa dívali len na jeho ruky nevedeli by ste povedať čie sú. Mozole na dlaniach, doráňané predlaktia s chrastami v rôznom štádiu hojenia a doráňané prsty kedysi dlhé a štíhle. To bol Reed Toren. Blato mu frkalo okolo členkov ale už dlho si to nevšímal. Na jeseň sa štvrť premenila na jedno veľké bahnisko. Došiel k jednej z chatrčí a vkĺzol dnu. Vládlo tam prítmie a chlad. Rohu stála malá piecka z ktorej sálalo teplo. Oranžový plameň osvetľoval tvár drobného dievčatka. Otočilo sa keď ho začulo zaklopať na veraje. Na tvári, príliš dospelej a vážnej, mu zaihral úsmev. „Chystám večeru.“ Oznamila. Jej hlas zašvitoril do temnej miestnosti. Nezhrubol a nezchrapľavel ani po desiatich rokoch nažívania v tejto diere. „Som hladný ako vlk.“ Odvetil jej Reed. Pousmiala sa a vytiahla dva obité taniere a lyžice. Z kozuba stiahla hrniec a položila ho na drevený stôl v opačnom rohu miestnosti pod jediným oknom domu. Zavoňala fazuľa. Keď nabrala sebe aj jemu sadla si za stôl a obaja sa začali venovať jedlu. „Reed, dnes zomrel Thomas Godfrey.“ Šepla takmer nepočuteľným hlasom. „Pre boha...“ zašepkal Reed a hlavu si zložil do dlani, „to je už tretí tento mesiac.“ Nehody v továrni boli časté ale toto bolo príliš. Tretí život za necelé dva týždne. „Iris, musíš si dávať pozor.“ dohovárať jej. „Reed ja viem. Stále som s Marry...“ šepla. „Ani Thomas nebol sám. Prekliata diera, dočerta...“ nevedel nájsť slová. Ak by bol sám zdrel by tu zo seba kožu. Nechal by sa týrať. Ale s Iris...Po smrti ich rodičov bol jediný, kto sa o ňu vedel starať. A dívať sa ako každý deň kráča k továrni ho zabíjalo. Vždy keď sa jej bledé nohy rozutekali smerom ku kovovému monštru mal chuť ju schmatnúť a ísť miesto nej. Dvojnásobné šichty však boli povolené len v prípade choroby. „A Marry vravela, že sa šíri epidémia horúčok.“ Informovala ho ďalej Iris. S príchodom jesene a dažďov sa vždy rozšírila akási choroba. Neprekvapilo ho to, že ani tento raz tomu nie je inak. Po jedle sa obaja pobrali spať. Noc bola chladná a bez hviezd. Nad horami viseli ťažké mraky a lial sa z nich neprestajný dážď. Iris vedľa neho pokojne odfukovala ale on nevedel zažmúriť oka. Musel ju dostať preč zo štvrte. Raz a navždy. Musí zachrániť aspoň ju. Ale dnes ešte nie. Musí vyčkať na správnu chvíľu. Až potom sa ponoril pod hladinu snov.

Zobudil sa ráno, ešte pred svitaním. V izbe bola zima. Poriadne poprikryval Iris a zapálil v krbe. Odrezal kus chleba a dal naňho podomácky vyrobený lekvár z lesných jahôd. Iris ho vedela urobiť famózne. Dnes bola jeho šichta. Nahodil na seba zodratú koženú zásteru a hrubé rukavice si zastrčil do jej veľkého vrecka. Pri odchode pobozkal Iris na čelo a až tak sa vybral z domu. Vonku bolo sychravo ale zatiaľ nepršalo. Štvrť zahaľovala hustá hmla. V blate sa ozývali stovky krokov iných ľudí. A čierna továreň stále chrlila čierny dym. Nočná šichta sa menila za dennú. Ustatí robotníci mierili po prebdenej noci konečne domov. A nahrádzali ich noví, čerstvo oddýchnutí. Reed prešiel rozdávenými ústami továrne do sveta dymu, žeravého uhlia a roztaveného železa. Natiahol si rukavice a hlavou kývol známemu z ich ulice, Jonahovi Backsleyemu. Dnes mal službu pri hlavnom kotly. Z hĺboka sa nadýchol a vykročil k železnej oblude. Všetko prebiehalo tak ako zvyčajne. Z kotla sa lialo železo

oranžovej farby. Robotníci ho uhládzali dlhými tyčami zakončenými akýmisi latami. Keď trochu vychladlo stroj ho rozrezal na menšie časti. A ďalej Reed nevedel. Mizlo kdesi v útrobach továrne. Keď uhládzal masu roztaveného kovu začul rozhovor dvoch strážcov. „Dnes má pri plote hliadku Marcel.“ Vravel jeden druhému. Reed dobre vedel, že Marcel si rád vypije a potom spí ako drevo. Dnes je jeho šanca. Ak Marcel zaspí môže Iris prejsť cez plot. Nemykol ani svalom aby nedal poznať že začul dvoch strážcov. Celý deň sa dusil horúčavou a keď slnko pomaly zapadalo bol veľmi rád, že smie opustiť horúce peklo. Chladný vzduch ho osviežil a zahnal spomienky na horúčavu a bolesť v rukách. Prechádzal blatistými ulicami a vdychoval studený vzduch miešaný so sadzou. Oprel sa o stenu akéhosi domu a zavrel oči. V hlave si znova premietal svoj plán, šperkoval ho do dokonalosti. Musí to vyjsť inak si to odnesie on i Iris. Posledných pár ulíc mal hlavu niekde inde. Do reality sa vrátil až pred vchodom do domu. Vošiel a našiel Iris ako pokojne štrikuje sediac na posteli. „Zbaľ si veci, Iris. Len to najnutnejšie.“ Povedal rovno vo dverách. Iris zdvihla hlavu a zarazene sa pozrela priamo naňho. Rýchlo k nej podišiel. Kľakol si pred ňu a jej útle ruky vzal do tých svojich. „Iris musím ťa odtiaľto dostať. Nezniesiem pomyslenie že by sa ti stalo to čo Thomasovi. Nedovolím to...“ šepkal. V hlase sa mu odrážala úzkosť. „Ale čo ak nás chytia...“ koktala Iris. „Nechytia. Neboj sa. Postarám sa o to aby si sa dostala von.“ „A čo ty?“ oponovala mu. „O mňa sa nestaraj. Poradím si.“ Videl nerozhodnosť v jej očiach, ktoré mu blúdili po tvári. Nakoniec len sklonila hlavu čo bol znak tichého súhlasu. Zbalila si veci a obaja vyčkávali kým padne noc.

Bolo asi kolo polnoci keď sa dve tmavé postavy preplížili štvrtou. Mihali sa ako tiene. Unikali pozorným očiам strážcov a ponárali sa do tmy za rohmi budov. Potichu prešli celou štvrtou až narazili na polohrdzavý kovový plot. Iris vystrašene behala očami po okolí a držala si svoj malý batoh tesne pri tele ako ochranný štít. Plížili sa popri ňom až narazili na starú nepoužívanú stanicu so zarastenými koľajami. Reed vedel o diere v týchto miestach už niekoľko týždňov ale až teraz jej našiel využitie. Jastril do tmy a hľadal slabé miesto v plote. Keď ho našiel pokynul Iris aby podišla bližšie. Stáli tesne vedľa plotu. „Tu je to. Iris, zvládneš to. Musíš bežať a nezastaviť sa. Nestratíš sa. Si silná. Zvládneš to.“ Povzbudzoval ju Reed a zotieral jej slzy z tváre. Naposledy ju objal a nadvihol uvoľnený roh plotu. Iris sa popod neho rýchlo prešmykla. Vzala veci a otočila sa. Zadívala sa mu do očí a poslednýkrát mu zamávala. Na to sa zvrtila a rozutekala sa do tmavej noci. Reed sa za ňou díval až kým sa nevytratila v tieňoch. A vtedy si uvedomil ďalší zvuk. Rýchlo sa približujúce kroky a nie len jedny. „Do čerta...“ zahrešil a vyštartoval na útek. Spoza rohu stanice sa vyvalila skupinka strážcov so psami. Psy brechali a hlasy strážcov sa prekrikovali jeden cez druhý. Ako ha našli? Žeby ich niekto zazrel a upovedomil hliadku? Strážcovia už jasne videli svoj cieľ. Kričali po ňom nech zastaví ale to by znamealo len jedno. Dlhú a pomalú smrť. Reed sa teda namiesto toho rútil dopredu. „Zastav sa ty potkan!“ vrieskali strážcovia. Reed ešte zrýchlil. A odrazu sa ozvala prvá rana. Boli ozbrojení. Reed sa prikrčil a guľka mu presvišťala popri hlave. Ozvala sa druhá rana a tento raz zasiahla cieľ. Ostrá bolesť v ramene ho obarila a on sa potkol. Adrenalin mu však nedovolil zastaviť a tak sa okamžite postavil a šprintoval ďalej. Plot sa mu mihal popri pravej strane a on vedel že za chvíľu sa zvrtnie a zahne doľava. V tme len ťažko odhadoval vzdialenosti. Plot sa odrazu vynoril asi desať metrov pred ním. Reed sa za behu prikrčil a ohromným skokom sa vymrštil na plot. Začal sa drať hore. Načahoval sa po ďalšej opore a bolo mu jedno, že sa mu do rúk zarezávajú hroty ostnatého drôtu. Z vrchu plotu zoskočil na zem a rameno ho opäť ostro bodlo. Zvraštil tvár a začala sa driapať hore strmým kopcom. V ceste sa mu objavovali stromy, ktoré sa vynárali z tmy a sadajúcej hmly. Vždy sa im na poslednú chvíľu uhol a dral sa ďalej. Hlasy psov a strážcov za ním postupne zanikli. Nahradilo ich len šušťanie lístia pod jeho nohami a nočné ticho. Zastavil sa až keď sa mu podlomili kolená. Z čela sa mu rinul pot a všetky svaly sa mu chveli. Nemal dost síl sa zdvihnúť. Nemohol. Oči sa mu obrátili stípkom a stratil vedomie. Precitol náhle. Prebudila ho krutá zima noci. V lese nebolo počuť ani hláska. Všetko živé bolo kdesi schované. Ostal len on. S neľudským stonom sa vydriapal na nohy. Rana ho rezala a stále sa z nej valila krv. Len silou vôle sa dral mrazivým lesom. Hnala ho nádej. Nádej že Iris je v bezpečí tam kdesi vonku. Že jeho obeta nebude márna. Ale odmietal sa vzdať. Svoje telo vydá horám až úplne na konci. Nohy sa mu šmýkali na mokrom lístí. Hmla spadla a začala sa z nej tvoriť inovať. Nevedel ako dlho šiel ale odrazu sa vynoril z lesa. Stromy ustúpili a on sa ocitol na skalnatých vrcholoch hôr. Noc akoby zredla. Hmla sa držala nad údolím no tu bolo jasno. Hviezdy bledli, blížil sa úsvit. Na perách sa mu

objavil krivý úsmev. Plahočil sa ďalej a zazdalo sa mu, že kdesi v diaľke vidí svetlo, no považoval ho len za prelud. Jeho myšlienky sa krútili v divokom tanci bez začiatku a konca. Všimol si biele kryštáliky na vlastnom oblečení ale nepociťoval zimu. Pristihol sa ako premýšľa o rozprávke z útleho detstva. Bola kdesi tam. Schovaná pod nánosmi rokov. Baba Jaga. Mýtické stvorenie obývajúce tieto hory. Mala byť ochrancom štvrte. Nenápadným tieňom, ktorý robil ich životy znesiteľnejšie. Vypustil príkry smiech. Ak by aj nejaká bola vyhla by sa tomuto miestu na kilometre. Ale jeho myseľ videla v tomto akte akúsi nádej, ktorej sa rozhodla držať. Nebo na obzore zružovelo. Veril, že útek ho zachráni. No jeho viera hasla. Za plotom našiel jediné a to vlastnú smrť. Nikto tu nebol. Bol sám a opustený. „Pomoc...“ zachrčal z posledných síl. Posledná nádej. Padol na kolená. Jeho koniec sa priblížil. Vedel to veľmi dobre. A v tej chvíli sa s tým nevedel zmieriť. Bojoval proti tme ktorá sa mu zakrádala z okrajov zorného poľa. Hlavou mu prebleskla akási dávno zabudnutá modlitba. V poslednom momente chcel vykúpiť svoju dušu, tak ako každý z nás. No nebolo viac síl. Aj jeho pevná vôľa bola zlomená. Ako padal na zem, zazdalo sa mu, že kohosi vidí prichádzať. A nebola to zubatá s kosou. Okolo hlavy jej vírili vlasy a vrhala čiernu siluetu na už takmer oranžovom nebi. Natiahol k nej ruku. Aj keby to bol prelud, posledný klam jeho zraku bolo by to isté vykúpenie z tohto pekla. Podišla až k nemu, naklonila sa a možno čosi aj povedala ale tma zhustla a on sa nedokázal ďalej vzpierať.

Za oknom bola tma. Pomaly otvoril viečka. Toto nemohlo byť nebo. Bolesť bola príliš skutočná. Celé telo mal v jednom ohni. Chcel sa posadiť aby zistil viac o tom kde je. „Nevstávaj...“ ozval sa pri ňom mäkký hlas. Jeho oči zaostri na mladú tvár. Bola to žena. Mladá žena. Vlasy jej splývali len po pleciah a na tvári mala pokojný výraz. Bola príliš mladá. „Kde som?“ Opýtal sa chrapľavým hlasom.

Neodpovedala. Otočila sa mu chrbtom a čosi pripravovala. „Myslel som...že....že som mŕtvi.“ „Aj si bol. Takmer.“ Prudšie vydýchol. Otočila sa mu tvárou a v rukách mala akúsi handru. „Musím ti aspoň trochu zraziť horúčku.“ Jemne mu to priložila na rozpálené čelo. „Neviem kto si...“ šepol. „Pri svojom príchode si to vedel úplne presne. Tvoje zrkadlo odrážalo takmer môj presný odraz.“ Pošepla mu. Díval sa na ňu. Lúštil v jej tvári. „Baba Jaga.“ Vydýchol. V hlase sa mu odrazil mierny šok. Znova sa len pousmiala a nič nevravela. „Ako to že...“ „Som skutočná? Vždy som bola. Naozaj veríš len na veci, ktoré vidíš?“ Znova začal cítiť únavu. Viečka mu klipkali. „Páči sa mi tvoje zrkadlo. Nemá takmer žiadne praskliny. Si silný Reed Toren. A to budeš potrebovať.“ Za zavretými viečkami ho mákali obrazy skla rozbitého na črepiny celé hodiny.

Opäť raz sa strhol zo sna. „Iris...“ prudko vydýchol. Keď si uvedomil kde je klesol späť na vankúš. „Nie je tu.“ Šeptom sa ozvala Baba Jaga. „Viem, viem to...“ chrčal. Hrdlo mal vyprahnuté a rezalo ako šmirgel. „Jej meno si volal aj zo spánku.“ Prihovárala sa mu ďalej. „Neviem kde je...“ šveholil. „Je v bezpečí.“ Odvetila mu. V ruke zvierala misku s čímsi čo neprijemne páchlo. Kľáčala pri ňom a po malých dúškoch ho donútila všetko vypiť. „Uzdravíš sa. Vidím to...“ vravela mu. „Nepoznám tvoje meno...“ pošepol už napoly blúzniac. „Len málo ľudí ho poznalo a prežilo. Je mojím osudom žiť medzi súmrakom a svitaním. Moje zrkadlo sa rozplynie a s ním sa stratím aj ja. Som tiež, Reed.“ Reed sa snažil čosi ešte povedať ale opäť ho pod hladinu stiahla slabosť. Posledné čo zachytil bolo ako nepatrne šepka. „Som Diana.“

Prešlo veľa času kým sa Reed vrátil k sebe. Vykĺzol zo spárov smrti a vrátil sa do svetla života. Prvé čo uvidel bolo svetlo. Ostré, bodavé a silné svetlo. Musel prižmúriť oči a a prekryť si ich rukou kým si naňho zvykol. No bolo aj mäkké a príjemne hrialo. Prišlo mu tak odlišné od sveta šera a hmly dolu na ktoré si navykol. Toto svetlo bolo nádej. Nádej, že kdesi hore, tu nad všetkým, je čosi lepšie ako hmla a smrť. Je čosi krajšie ako oceľové dvere továrne. Pery sa mu zvltnili do úsmevu. Odtiahol ruku a nechal slnečné lúče nech ho hladia po tvári. Odrazu zacítil závan chladného ranného vzduchu. Otočil sa a uvidel Dianu ako vošla. Keď zbadala že je pri vedomí usmiala sa naňho. Líca mala červené od ranného chladu. „Vitaj medzi živými.“ Povedala mu. Opatrne sa posadil. „Nečakala som, že sa zotavíš tak rýchlo. Tvoja rana sa hojila veľmi pomaly.“ Reed si siahol na plece a pred očami mu prebleskol pocit z noci kedy takmer stratil sám seba. Dnes tam bola len koža o čosi hladšia ako okolitá. „Nič tam nie je...“ vydýchol užasnuto. „Viem. Tvoje zrkadlo nebolo takmer vôbec poškodené. Smrť sa ti vyhla oblúkom.“ Reed zvrátil obočie. „Zrkadlo?“ prehovoril po chvíli ticha. Zadíval sa jej do očí. „Musíš sa veľa naučiť, Reed. Pravda nie je nikdy jednoduchá.“ Reed sa postavil a ponáľhoval si všetky stuhnuté svaly. „To čo ma zachránilo v tú noc si bola ty. Ak by bola pravda akákoľvek, musím ju poznať. Musím

zistiť, prečo si si vybrala práve mňa.“ Videla v jeho tvári odhodlanie. Kúsky jeho zrkadla odrazili túto túžbu a ukázali jej spomienku na noc kedy ho našla. Videl ju takú aká bola. Vedela, že si zaslúži vedieť všetko. „Dobre.“ Vydýchla. „Pod von. Ak chceš vedieť všetko, máš právo to zistiť.“ Vyšla von. Reed sa ponáhľal za ňou. Podišla na okraj útesu Reed zastal vedľa nej. „Povedz mi čo vidíš.“ Šepla mu. Pred Reedom sa rozprestierala horská scenéria. Vysoké ostré končiare sa týčili ako temné pazúry k belasej oblohe. Nikde nevidel ani známku po ľudskom bytí. V kotlinách sa v chumáčoch prevažovala hmla. „Vidím svet. Hory, hmlu, nebo...“ odvetil jej. „A teraz mi povedz čo cítiš.“ Vyzvala ho opäť šeptom. „Chlad, nehostinnosť...“ „Nie!“ zarazila ho. „Nazri na to zvnútra. Hľadaj podstatu toho čo cítiš.“ Opäť sa zadíval na krajinu. „Cítim slobodu. Je to môj domov. Tu ma nič neviaže. Viem že tu hore som to ja. Nie ten kto je zväzovaný pod vládou iných ale ten kto je slobodný a dokáže riadiť svoj život.“ Vydýchol. „Presne.“ Vydýchla i ona. „Každý to cíti inak. Sme všetci tak podobný a pri tom tak iný. Reed, vidím v ľuďoch to čo cítia. Ich myšlienky, pocity, strachy... Vidím všetko. Každý z nás je zrkadlo. Odrážame náš vnútorný svet. To čo je tam niekde hlboko v každom z nás. Niektoré veci tvoje zrkadlo prejasnia. Odrazia jednu skutočnosť tak intenzívne, že vytesní všetko ostatné. A iné ho zas zahltia tak, že nevydrží a praskne. Jedna vec ho dokáže roztrieštiť na malé čriepky. A črepiny ti nikdy neukážu tak jasný odraz ako neporušené zrkadlo. Časom ich je toľko, že sa stratí aj posledný jasný záblesk a zrkadlo zhasne. Rozbije sa a človek stratí to, čo celý život tak neúprosne strážil. Stratí sám seba. Reed je to ohromný dar. Neuveriteľne krásny a hrozný zároveň. Vidíme ľudské duše. Vidíš ich také aké sú. Nič neprekryje ich skutočnú tvár. A preto cítiš kedy je koniec. Kedy zrkadlo zhasína a triešti sa. Prezradím ti, že vieš tento proces zvrátiť. Vieš obnoviť príliš zničené zrkadlá. Ale cena je príšerná. Vždy musíš nájsť rovnováhu. Tak to funguje. Za všetko čo získaš, čosi aj obetuješ. A na konci dáš seba samého.“ Videla ako sa mu na tvári zaleskla jediná slza. „Dáš seba? Ako?“ spýtal sa šeptom, neschopný vydať o čosi hlasnejší zvuk. „Na to prídeš, ak sa tak stane.“ Povedala mu. Otočil sa na ňu a jeho zrenice sa rozšírili. Odrazu videl čosi, čo si dovtedy nedokázal ani predstaviť. Akoby sa díval cez ňu. Akoby hľadel na odhalenú dušu a dokázal v nej čítať. Jej zrkadlo odrážalo nespočetne veľa výjavov. Samotu v horách, bezsenné noci strávené na hrane tohto útesu, šťastné spomienky na mladosť i nedávne udalosti. Videl noc kedy ho našla. Videl to ako ho videla ona. Jeho roztrhané myšlienky na pozadí jasného, takmer nerozbitého zrkadla. „Vidím ťa.“ Vyjachtal. Keď žmurkol obraz sa stratil. „Aj ja ťa vidím.“ Odvetila mu a pomohla mu udržať rovnováhu keď ho zradili vlastné nohy. Vedela, že prišla chvíľa, kedy jej poslanie našlo svoj cieľ. I jej z očí vypadlo niekoľko slz a stratilo sa v bezodnej priepasti pod útesom.

Pre Reeda nastali ťažké dni. Musel naplno rozvinúť svoj dar a tak si každý večer ľahal do postele s pocitom, že prespí nasledujúce dni. Ale ráno ho Diana vždycky donútila vyjsť von a začať od znova. „Musíš sa sústrediť.“ Vavela mu. „Musíš mať v sebe pokoj. Nechať všetko ísť. Ostaneš len ty a človek pred tebou. Nič ti nezabráni nazrieť do jeho zrkadla len ty sám.“ Vedela, že to je náročná a dlhá cesta. A taktiež vedela, že času je príliš málo. Už pár dní visela vo vzduchu predtucha nešťastia. Ťažoba na ňu doliehala každým dňom stále viac. Vedela, že čosi sa blíži. Vedela, že Reed tomu bude musieť čeliť sám. Preto ho budila pred prvým svetlom dňa a nechávala ho zaspáť kdesi v hlbokéj noci. Aj dnešný deň tomu nebolo inak. Bola hlboká noc keď sa dobitý a uzímený vrátil dnu a okamžite si ľahol na posteľ. Diana prišla kúsok za ním. Viečka sa mu už zatvárali keď započul rachot. Vystrelil na rovné nohy a v kúte našiel Dianu ako si kľúčovite zvierajú hruď. Pribehol k nej a vzal jej zatnuté ruky do tých svojich. Boli studené. „Čo sa deje? Diana...“ Nebola schopná mu odpovedať. Strach odohnal bariéry a odrazu opäť videl jej zrkadlo. V tme sa mihotal obraz štvrte a priestranstva pred továrňou. V strede trónil pranier. Ohybná stavba z hnilého dreva. A k nemu bola pripútaná osoba... „Iris!“ zbledol Reed. Čosi vnútri ho pichlo ale nevenoval tomu pozornosť. „Chod! Ešte je čas...“ šepkala Diana tiež bez farby. „Ešte sa to nestalo. Zachráň ju, Reed.“ Díval sa jej do očí. Duša sa mu trhala vo dvoje. Jedna časť túžila ostať s ňou a tá druhá sa hnala už kdesi dolu stráňou. „Bež...“ zachrčala. A on vstal a rozbehol sa. Vybehol do chladnej noci a uháňal ako zmyslov zbavený k večnému závoju hmly, ktorý aj dnes visel nad údolím. V hlave mu vírili tisíce myšlienok. Ako dostali Iris? Nedokázal ju zachrániť a v domnienke jej bezpečia opustil štvrt. Chcel na ňu zabudnúť navždy. Zabudnúť na továreň, blato a hlad. Chcel to všetko len nechať za sebou. A teraz sa tam rúti znova. Do spárov istej smrti. Ak sa prizná, popraví ho. Oko za oko, zub za zub. Zákon krvi platil v štvrti do bodky. Vbehol do zahmleného

a mrazivého lesa. Stromy sa mihali popri ňom a on strácal dych. No nesmel prestať bežať. V ušiach mu už znel vzdialený hukot továrne, ktorý sa šíril mĺkvy m lesom. Znel jeho rekviem. Umrie za hukotu továrne, ktorá mu, ako aj mnohým iným, zahrá poslednú pieseň. Vyrútil sa z lesa. Vyskočil na plot a opäť si rozdrásal ruky o kovové hroty. Krv sa mu liala po dlaniach a on už nevládal bežať. Krokom prešiel zopár budov a zastal na kraji priestranstva. Ľudia stáli na opačnom konci. Denná i nočná šichta sa prizerala na divadlo pred nimi. Ohavný drevený stĺp tam stál ako čierna šibenica. Ako prst volajúci do neba hlásajúci, že na tomto mieste je boh ktosi iný. Dvaja strážnici k nemu vliekli Iris. Bola útlejšia ako keď odchádzal. Šaty mala zafúľané od sadze a v očiach prázdny výraz. *Čo to s tebou spravili?* Preblesklo mu hlavou. Z jeho útrobov sa dral nezastaviteľný výkrik. Strážnici stihli spraviť pár krokov kým sa mu vydral z hrdla. „Dost!“ zručol. Všetko stíchlo. Aj hlas továrne sa akoby kamsi stratil. „Nie je to ona ktorú chcete.“ Jednému so strážnikov sa v očiach zablysklo keď ho spoznal. „Privedte ho!“ zručol tretí, hlavný, strážnik. Obaja podriadený pustili Iris, ktorá sa rýchlo odplazila kamsi do davu. Videl ako ju pár ľudí zdvihlo a pridržovali ju aby stála na nohách. Keď sa ho dotkla strážnikova ruka kolená sa mu podlomili. Bol už len handrovou bábikou. Kýmsi koho čriepky sa teraz váľali v blate. Nebol Reed. Bol len jeho odraz. Odraz rozbitého zrkadla zlomeného človeka. „Teraz už nie si taký hrdina, Toren...“ zasyčal mu do ucha strážnik a uštedril mu silnú facku. Reedova hlava sa otočila ale z úst nevydal ani hláska. Toľký vzdor v ňom ešte ostal. Dovliekli ho k pranieru a priviazali ho naň. Ľudia mali vidieť ako padne pod ranami biča ale on už teraz kľáčal na kolenách. V duchu sa odovzdával komusi vyššiemu a rátal sekundy, ktoré mu ostávali. Obeta je veľká čnosť. Jeho duša smie byť vykúpená. Veril, že aspoň po smrti nájde pokoj. „Reed Toren, odsúdený za porušenie zákonov...“ hlas mu na chvíľu vypadol. Stratil sa v myšlienkach a keď sa znovu našiel započul čosi horšie ako rozsudok smrti. „...za priznanie mu vytyčujem zľahčený trest. Odsudzujem ho na päťdesiat rán bičom. Trest sa vykoná tu a teraz...“ Zahmlilo sa mu pred očami. Nenechajú ho zomrieť. Budú ho držať pri živote do poslednej rany. A potom ho nechajú zhnúť kdesi v temných uličkách. To bol jeho osud. Osud za spravodlivosť. Započul za sebou kroky. Z hlboka sa nadýchol. Započul svišťanie biča vzduchom a v zápätí mu na chrbát dopadla prvá rana. Roztrhla košeľu a nemilosrdne sa vryla pod kožu. Zalapal po dychu. Okamžite ju nasledovala ďalšia. Snažil sa nevykriknúť ale pri piatej stratil kontrolu. Z pier sa mu vydral zmučený ryk a rozľahol sa celou štvrtou. Ako padali ďalšie rany k jeho kriku sa pridali i krik Iris. Jeho vedomie kolísalo. Nespočetne veľa ráz sa rútil do temnoty z ktorej ho vytrhla ďalšia rana. Nepočítal. Prosil. Prosil smrť nech si ho vezme. Nech ho pohltí tu a teraz. Ale rany padali ďalej. A odrazu všetko prestalo. Hlasy sa mu zdali príliš vzdialené a odrazu príliš blízko. Zvuk krokov sa vzdúval ale vedel, že sa vzdávajú. A odrazu na rukách pocítil teplý dotyk. „Reed, čo si to spravil...“ „Iris...“ jej hlas vedel rozoznať aj zo záhrobia. „Prišiel som po teba sestrička...“ Chvatne ho odväzovala. Keď mu uvoľnila ruky zručol sa do kohosi náručia. Bodavá bolesť sa znásobila a on vykrikol. „Tu sú nosidlá...“ vravel ktosi. Rýchlo ho na ne premiestnili. „Rýchlo! Ku nám...“ poháňala ich Iris. Každý výmoľ na ceste bol ako samo peklo. Reedovi všetko splývalo v mase zvukov a tieňov. Bol stratený. Mal pocit, že sa mu telo drobí na franforce. Zmena teploty mu napovedala, že je vnútri. „Na stôl!“ vykrikol ktosi. „Vydrž Reed, už len chvíľu.“ Šepkala mu Iris a odhrňala mu vlasy z čela. Len tlmene vykrikol. Na chrbát mu dali čosi studené a on sa strhol. „Morfium, Iris. Pichni mu to.“ Nevedel čo sa deje. A odrazu mu do krku pichlo čosi studené. Za pár okamihov bolesť ustúpila. Vedomie sa utrhlo z tenkého vlásku a spadlo do bezodnej priepasti. Strhol sa uprostred noci. Morfiový opar mu stále zatemňoval myseľ. No bolesť na chrbte i tak cítil. Vedľa neho spala Iris. Hlavu mala zloženú na tvrdom dreve a pri nej svietila takmer dohorená sviečka. Načiahol k nej ruku a v momente ako sa jej dotkol už nevidel ju. Videl zlámané a popraskané zrkadlo, ktoré ledva držalo pokope. Cítil strach, samotu a prázdnotu. Toto už nebola Iris. Toto bol len jej tieň. Pichlo ho pri srdci. Trhol sa a ona sa zobudila. „Reed...“ preriekla takmer okamžite. „Máš bolesti?“ opýtala sa ho. „Nie...“ Zachrčal. „Rád ťa vidím...“ šepol. Usmiala sa a pohľadila ho po vlasoch. „Našiel som ju Iris.“ „Koho?“ opýtala sa. „Babu Jagu. Nie je to len povera. Videl som ju...“ Irisinou tvárou sa prehnal šok no napokon sa na nej usadil len smutný úsmev. „Nevieš čo vravíš. Vyspi sa. To teraz potrebuješ najviac.“ Chcel čosi povedať ale jeho viečka sa opäť zavreli a zaspal. V tú noc sa zbudil už len jediný raz. Tesne pred svitaním sa mu zdalo, že cez dvere sa prešmykla bytosť zahalená v tieňoch. Zavolať na ňu ale nikto neodpovedal ba aj Iris tuho spala a tak sa len opäť podvolil spánku.

Ráno svitlo hmlisté a šedivé. Z oblohy opäť padal dážď. Hmla sa zvíjala cez ulice štvrte a nebolo vidieť ani na krok. Reed sa prebudil do tichého a chladného domu. Okamžite zistil, že čosi je inak. Keď si siahol na chrbát necítil otvorené krvácajúce rany ale len tenké pásiky zhrubnutej kože. Takýto zázrak zažil len raz. Vedel, že toto vie spraviť jediná osoba. „Diana...“ šepol. Posadil sa a potriasol hlavou aby si ju prečistil. V hlave mu vŕtala len jediná nejasná spomienka z včerajšej noci. Čosi čo ho prebudilo v túto skorú hodinu. Podišiel k spiackej Iris. Vytlačil z hlavy všetky zbytočné myšlienky a ostala len táto jedna. Keď znova uvidel jej zrkadlo zasiahlo ho to ešte viac ako včera. Videl každú prasklinku. Každý jeden odštiepený kúsok. Každé jedno čierne miesto po nenávratne stratenej črepine. Do očí sa mu hrnuli slzy. A v tom momente zabudol na varovania Baby Jagy. Zabudol na príšerné výstrahy a zhmotnil svoju túžbu. Zrkadlo sa zachvelo. Jeho obraz sa rozostřil a o malý okamih bolo celé. Čierne miesta sa zaplnili a pomaly sa začali zatvárať všetky praskliny. Všetko sa vracalo, medzery sa zaplňali a cítil ako do Iris prúdi nový život. Krása znovuzrodenia ho opantala. Slabo sa zasmial nad dokonalým majstrovským dielom, ktoré vznikalo pod jeho rukami. Keď však posledná čriepka zapadla na svoje miesto všetko sa zmenilo. V ušiach sa mu ozval prenikavý krik. Rezal mu myseľ a trhal ho na kusy. Chytil si hlavu do dlaní a snažil sa krik vytesniť. Ale ten znel v jeho vnútri. Stal sa súčasťou jeho samotného. A naraz nastalo ticho. Úplné ticho. Nepočul viac hlas ba ani záchvev kohosi prítomnosti. Až v tom momente zistil čo vykonal. Pred čím ho varovala Baba Jaga. Príšerné ticho vrieskalo viacej ako krik. Pocítil prudkú bolesť a kus jeho zrkadla sa odlomil. Zabil. Vraždil. Stal sa bohom a rozhodol o živote a smrti. Vzal zrkadlo kohosi iného a nahradil ho za Irisine. Život za život. Vždy veril, že človek nemá právo súdiť. Nemá právo rozhodovať o tom kto umrie a kto bude žiť. Tých ktorý tak urobili považoval za opovrhnutia hodných. A teraz? Stal sa jedným z nich. Za pár sekúnd rozhodol. Bol vrah. Bolo to ako čosi vytetované do jeho kože. Jazva ktorej sa nikdy nezjaví. Bude s ním až do konca jeho bytia. Zadíval sa na Iris. Stále pokojne spala. Nič netušila. Nevidela, čo za monštrum sa z neho stalo. A tak to musel nechať. Potreboval ujsť. Nikdy sa neskryje sám pred sebou, nikdy ho neprestane zžierať pocit viny ale jej mohol dopriať zabudnutie. Znova načrel do jej zrkadla. Videl v ňom svoje odrazy i obrazy všetkého na čom jej záležalo. S ukrutnou bolesťou v srdci vytiahol seba z jej života. Jeho odrazy začali blednúť. Strácali sa a nakoniec zmizli úplne. Stratí sa z jej života. Už ho nikdy neuvidí. Nikdy nezazrie jeho odraz a ani črepy čo z neho ostali. Bude jej tieň. Bude ju strážiť ale kdesi z diaľky. Odkiaľsi odkiaľ nikdy nezazrie jeho znetvorenú dušu. Vystrel sa a a vypochoďoval do mliečnej hmly. Ani raz sa neobzrel. Nemal právo sa otočiť. Nesmel. V mliečnej hmle sa vydal na kraj štvrte. Našiel opustený dom kam chodil premýšľať už dlhý čas. Povalové dvere boli otvorené. Vyhupol sa cez ne a vyšiel hore. Bolo tu jediné okno. A až teraz padol na kolená a nechal sa zžierať žiaľom a výčitkami. Za vraždu sa pyká. No najväčší trest je prežiť sám so sebou.

Z Reeda sa stal štvaneč seba samého. Jeho svedomie mu nedovolilo zabudnúť. Strhával sa v noci zo sna s výkrikom a spotený si opäť ľahal spať. Každý deň sa plížil okolo domov a sledoval či je Iris v poriadku. Ak bola vrátil sa späť do svojho úkrytu a čakal na ďalší deň. Cítil ako sa jeho zrkadlo droľí. Vedel, že skôr či neskôr padne aj on v tomto nikdy nekončiacom boji, prehrá boj o samého seba. Cítil že sa stráca kdesi v tme. Akoby blúdil v začarovaných kruhoch odkiaľ niet úniku. Bol sám. Obklopený ľuďmi ale stále sám.

Raz sa v noci prudko zobudil. Vonku lialo a temné nebo pretínali blesky. Ale ani dunenie hromov či praskavé kvílenie bleskov ho nevytrhlo zo spánku. Pozorne počúval. Kdesi v tme sa niesol tichý plač a volanie o pomoc. Reed neváhal ani chvíľu. Zliezol z povaly a vyrútil sa von do nečasu. Jeho oči prečesávali okolie. Dážď ho oslepoval a on horko ťažko niečo videl. No keď blesk znova ožiaril zúboženú štvrť všimol si na zemi pri rohu druhej budovy akúsi postavu. Brodil sa k nej blatom najrýchlejšie ako vedel. Odhrňal si vodu z tváre a aspoň na chvíľu si prečisťoval zrak. Bola to žena. Dlhé vlasy sa jej lepili na šatstvo a dýchala veľmi plytko. „Počuješ ma...?“ prihovárал sa jej Reed. Pootvorila oči a uprela naňho kalný pohľad. „Kto si?“ zamrmlala. „Nikto.“ Odvetil jej Reed. Dotkol sa jej pleca a odrazu ho jej chlad prenikol ako nôž. Nezostávalo v nej veľa života. V zrkadle roztrieštenom na malé kúsočky už nedokázal takmer vôbec čítať. Chlad jej duše ho ochromil. Cítil ako sa mu roztriasli ruky. S vypätím všetkých síl sa znova sústredil. Musel ju zachrániť. Ale ako darovať život a pri tom žiaden nevziať? V mysli si spomenul na Dianu. Dážď neustával. Búrka visela nad mestom a svitanie sa nepribližovalo. Krátil sa mu čas. Srdce mu išlo čoraz rýchlejšie a čelo mraštil

stále viac. Dych neznámej ženy sa spomaľoval. „Nenechám ťa zomrieť!“ vykrikoval na ňu Reed. Odrazu pocítil ostrú páľivú bolesť v hrudi. Kus jeho zrkadla sa vytrhol. Žena zalapala po novom vzduchu keď sa jej zrkadlo scelilo a odrazilo silu prítomnej skutočnosti. Kľučal pred ňou muž rukami si zvierajúc hrud'. Ťažko dýchal. Keď zdvihol hlavu prebodli ju jeho zelené oči. Mala pocit akoby nehľadel na ňu ale do nej. Akoby prenikol cez všetko až k samotnému jadrú jej osobnosti. „Bež.“ Vyriekol a sklonil hlavu. Žena sa rýchlo pozviechala a stratila sa v uličkách.

Reed trpel. Ostrá bolesť po odovzdanej črepine ho páľila. Ale čierna duša vraha sa rozjasnila. Zaplatil za cenu života vlastným. Rovnováha sa naplnila. Vedel, že toto je jeho úloha. Jeho poslanie. Takto vie odčiniť krutú a nezmyselnú vraždu, ktorú spáchal. Musí rozdať čriepky svojej duše aby nabrali celistvý tvar u kohosi iného. Ubolený sa vrátil dovnútra a prvý raz po niekoľkých dňoch spal pokojne.

Zmierenie naplnilo jeho rozdrásané vnútro a začalo hojiť hlboké rany. A v tme sa mihol tieň. Vedela čo spravil a videla na ňom jeho rozhodnutie. Ona sa však rozhodla tiež. „Pri konci nebudeš sám, Reed.“ Šepla a vytratila sa. Baba Jaga predsa vidí všetko.

Dni plynuli a menili sa v týždne, týždne v mesiac. Reed sa stal hmotným tieňom ľudí, ktorých životná púť sa mala skončiť. Večer si líhali s myšlienkami na poslednú hodinu a ráno vstávali plný síl a života. Začali sa šíriť zvesti o tieni bez mena a bez tváre. A ako štvrt silnela, Reed slabol. Každým dňom bolo namáhavejšie vstať z postele a prekonať vzdialenosť medzi jednotlivými ulicami. V tele takmer osemnásťročného muža prebývala duša starca. Jeseň vystriedala zima. Kruté mrazy doľahli na mesto a počet možných obetí sa zvyšoval. Reedove zrkadlo sa lámalo čoraz viac a viac. V jednu mrazivú noc, keď para zamrzala takmer tesne pred ústami sa takmer nedokázal vrátiť späť. Niekoľko krát padol kým sa ocitol v bezpečí pred zhubným mrazom. Cítil, že jeho koniec sa blíži. V duchu bol pripravený. Každé ráno sa budil s neistotou či si večer opäť ľahne do postele.

Prešiel ďalší zimný deň. Sneh zasypal celú štvrt a na panenskej belobe sa črtali ako čierne jazvy sadze z továrne a hyzdili mäkkú tvár bieleho sveta. Reed sa prebudil takmer až na poludnie. Pomaly sa postavil ale telo mu zoslablo a tak sa mu zatočila hlava. Prečkal závrat a zadíval sa z okna. Vydýchol lebo vedel, že dnešný deň je posledný. Cítil to. Tak ako to cíti každý z koho uniká život. Je to ako topiť sa. Lapať po vzduchu ktorého však nie je dost'. Sledoval vločky padajúce potichu dolu. Premýšľal kam má ísť. Kde ukončí svoje trápenie? Ako pozoroval pokojný tanec snehu rozhodol sa skončiť to tam kde to všetko začalo. Obliekol si hrubý plášť a vyšiel von. Dnes daruje poslednú črepinu. Túlal sa po štvrti až do skorého zimného súmraku. Našiel dom, kde sa svietilo a nazrel dnu. Na posteli ležal chlapec nie starší od Iris. Čelo sa mu lesklo od potu a bolo jasné, že má vysokú horúčku vedľa neho schúlená na stoličke spala žena a rukami aj v spánku zvierala synove. Reed sa potichu prešmykol dnu. Nevydal ani hlások. Zastavil sa vedľa spiacej nič netušiacej matky a dotkol sa chlapcovho čela. Poľahky uvoľnil poslednú črepinu a zacelil chlapcovo zrkadlo. Bolesť sa nedostavila no jeho telom sa začal šíriť chlad. Koniec bol na dosah. Hranica života a smrti je ako rieka. Tečie jedným smerom a prúd vás skôr či neskôr aj tak strhne. Bojovať je márne. A tak sa Reed rozbehol. Z posledných síl prekľučkoval ulice a dobehol k trati. Presne tu kedysi s Iris zmenili svoje životy. Zadíval sa nad seba. Nad mesto sa privalili ťažké mraky. Čierna tma noci prišla skôr ako všetci čakali. Ukryje všetko. Kovová tabuľka zavesená na nad traťou zaškrípala pod náporom vetra. Vo vzduchu bolo cítiť sneh a smrť. Podlomili sa mu kolená a o chvíľu ležal v snehu. Studené vločky mu padali na tvár a menili sa na vodu. A možno to boli len jeho slzy...Slzy človeka, ktorý stratil dušu aby ju našiel. „Nebudeš sám.“ Ozval sa odrazu hlas. Na bielom snehu nebolo počuť kroky no za okamih stála nad ním. Vlasy jej poletovali okolo tváre. „Diana...“ šepol. Usmiala sa. „Nastali temné hodiny, Reed...“ prihovárala sa mu. „Nie je to temná hodina.“ Odvetil jej. Jej smutný úsmev opäť zaihral. „Nie, máš pravdu. Dnes naplním svoj osud“ „Dnes sa naplní veľa osudov.“ Šepol slabnúcim hlasom. „Sľúb mi, že budeš pokračovať. Že počkáš, kým nepríde tvoj čas. Môj sa naplnil. Videla som tvoj pád Reed a videla som tvoje rozhodnutie. Bola som tam keď si si myslel, že si sám a ani teraz ťa neopustím. Otec obetuje syna a učiteľ opustí svojho žiaka. Tak mi to sľúb Reed...“ Opantaný ťažobou a tmou veril, že tento raz, je to len príznak. Posledná hodina mu dopriala vidieť to čo hľadal celý čas. Ju. Potreboval ju tu a teraz. Chcel naposledy vidieť jej tvár, zahliadnuť odrazy v jej jasnom zrkadle. „Sľubujem...“ vyriekol. Diana si ho privinula k sebe. „Vidím ťa v poslednej hodine. Vidím teba.“ A s tými slovami sa jej zrkadlo rozplynulo ako dym. Do jasnej noci unikli posledné slová: „Som s tebou. Po všetky dni tvojho života a počkám ťa, kým sa tvoja

duša nepoberie za mojou...“ Reeda obalilo svetlo a teplo. Horúčava mu spálila myseľ. Viac nevidel nepočul a nebol. Reed Toren umrel v túto noc. No Duch sa práve narodil.

„Je to tvoj strážca.“ Vravela mu mama. „Ochráni ťa keď my nebudeme môcť.“ „A ako sa volá?“ Dožadoval sa odpovede chlapček. „Nemá meno ani minulosť. Žije kdesi vysoko v horách kam naše oči nedovídia. Ale vždy keď to budeš potrebovať bude stáť vedľa teba.“ Pobožkala ho a uložila do postele. „Spi sladko synček. A Ducha sa viac nemusíš báť.“

Na tvári mu zaihral úsmev keď to počul. Silný vietor ho bičoval do tváre . Hory boli opäť raz nehostinné. Stál na hrane priepasti a díval sa na štvrt, ktorú teraz videl plnú svetla. Každé jedno srdce videl ako sviecu. Videl ich vzplanúť i vyhasínať. No dnes len ticho stál a pozoroval. Načúval a čakal lebo vedel, že raz aj jeho zrkadlo odveje vietor. Jeho úloha sa pomínie a on bude slobodný. Pomyslel na ňu a na tvári sa mu usadil poloúsmev. „Čakaj ma.“ Šepol do vetra. „Prídem. Ale najprv musím dokončiť to na čo som bol určený.“ Sledoval jedno srdce, planúce silnejšie než ostatné. A videl jeho osud. Videl čo sa skrýva pod obyčajným zovňajškom. Že plameň ktorý blčí tak jasno nemôže byť uhasený.

Povstal nový zákon. Pieskové hodiny sa obrátili a nastal čas kedy pravda nemala ležať pochovaná pod sadzami v myšliach ľudí. Prišiel čas jasných a pravých zrkadiel. Čas ukázať, že každý má svoju hodnotu. Prišiel čas pozliepať črepiny a dívať sa na obraz, ktorý vytvorila. Hľadať v ňom čriepky každého nás všetkých. Ale kto sa na nich nepozrie ako na celok a príliš sa zahľadí do tej svojej ľahko v nich stratí svoju tvár.